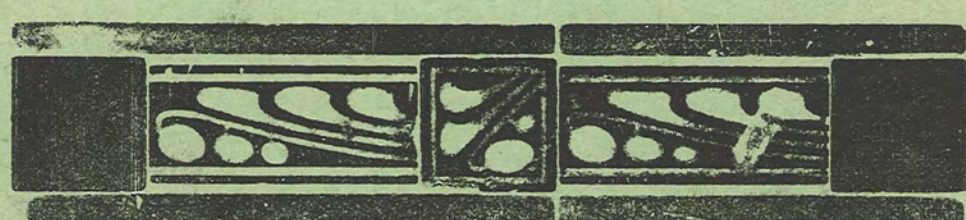

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

Lykkehjulet

PROGRAMMER CREDITS MM.

Nyt Program
fra Tirsdag den ~~29. Marts.~~
24 Maj

Lykkehjulet

Lystspil i 7 Akter

Forfattet og iscenesat af: URBAN GAD

Det ny Palladium-Lystspil er blevet
en overvældende Sukces.

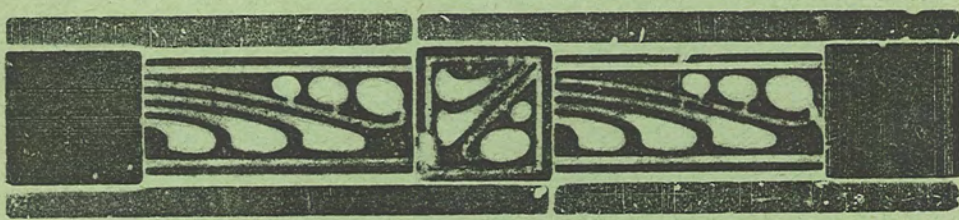
I Hovedrollerne:

Lili Lani - Mathilde Nielsen -
Petrine Sonne - Arne Weel
Oscar Stribolt - Peter Nielsen
samt

Fyrtaarnet & Bivognen

Hovedpersonerne:

Ethel Birk.	Lili Lani
Erik Elmer	Arne Weel
Sagfører Ring	Peter Nielsen
Husholdersken	Mathilde Nielsen
Tante Anna	Petrine Sonne
Panard,	Oscar Striboldt
Kunsthandleren	Chr. Schrøder
Politiassessoren	Egill Rostrup
Fyrtaarnet.	Carl Schenstrøm
Bivognen	Harald Madsen

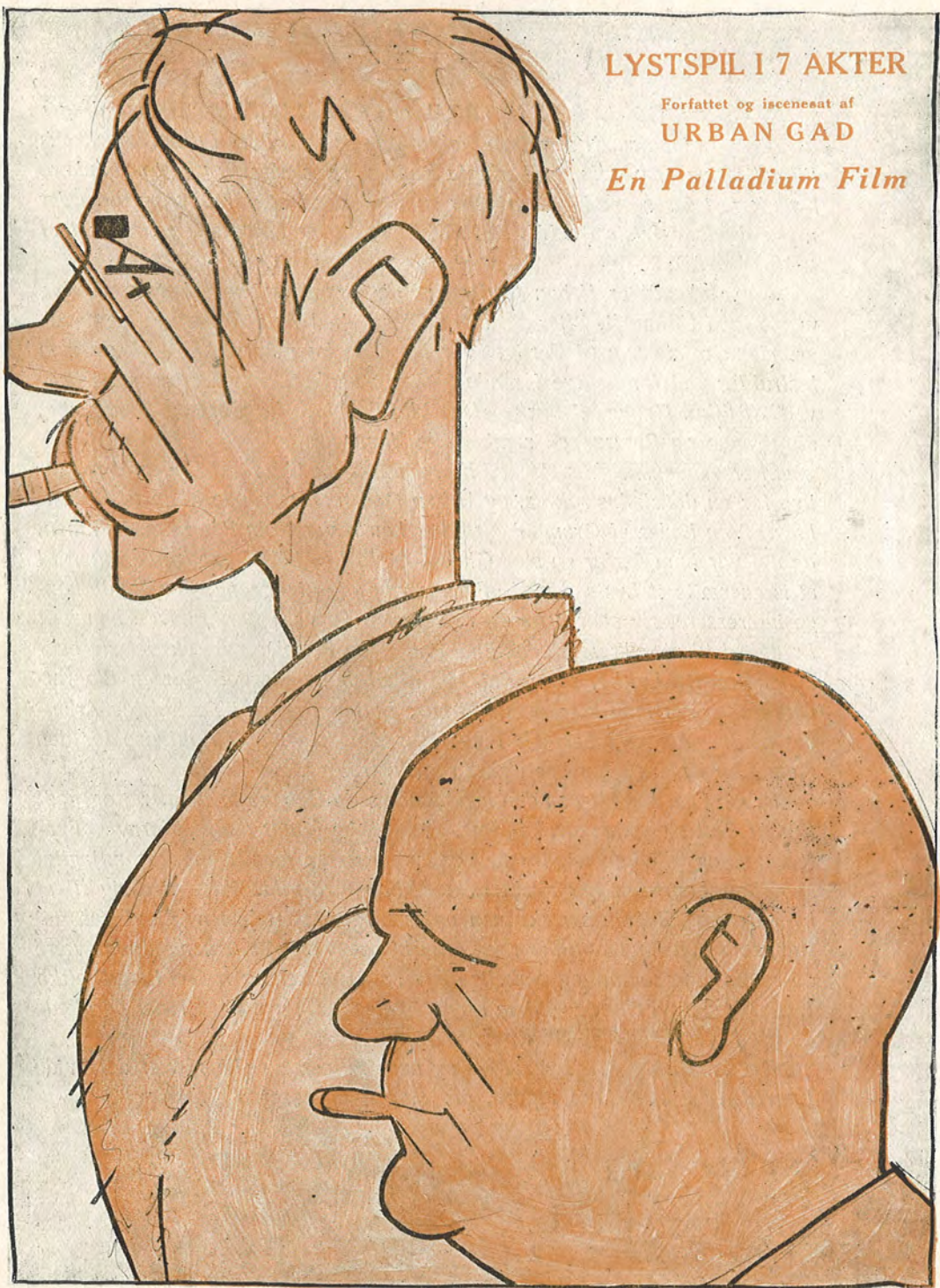
Torsdag 826 Kl. 4 - 7 $\frac{1}{2}$ - 9 $\frac{1}{4}$
Tirsdag, Onsdag, ~~Torsdag~~, Fredag, Lørdag
og Mandag Kl. 8
Søndag Kl. 4, 7 $\frac{1}{2}$ og 9 $\frac{1}{4}$

LYKKEHJULET

LYSTSPIL I 7 AKTER

Forfattet og iscenesat af
URBAN GAD

En Palladium Film

PROGRAMMET

25 ØRE

Lykkehjulet.

DET ER VINTER med Frost og Sne. Skoven staar ikklædt sin skønne, hvide Vinterdragt, og paa den islagte Skovsø tumler Ungdommen sig af Hjertens Lyst.

Mellem de glade Skøjteløbere er den unge Billedhugger Erik Elmer. Han har forladt sit Atelier derinde i den store By og henter nyt Livsmød herude paa Isens blanke Flade. Det varer ikke længe, før han gør Bekendtskab med en indtagende, ung Dame — Ethel Birk hedder hun — og snart farer de Haand i Haand over Isen.

Her ude træffer vi ogsaa et Par gode, gamle Bekendte, Fyrtaarnet og Bivognen. De har fundet sig en Næringsvej ved at udleje Skøjter og give Undervisning i den ædle Skøjtesport. Det er Fyrtaarnet, der optræder som Lærer, men da det er smaat bevendt med hans egen Færdighed, faar han ikke mange Elever. Til Gengæld har de to Kompagnoner megen Fornøjelse af at betragte det muntre Liv, som udfolder sig paa Søen.

Erik er allerede blevet forelsket i den skønne Frøken Ethel. Men han faar ikke Lov til at følge hende til Byen. Hun smutter fra ham — og han maa nøjes med Erindringen om et skælmsk Smil og et Par straalende Øjne. — — —

Ethel Birk er Datter af en Mand, der udvandrede til Amerika, da hun var lille. Hendes Moder er forlængst død, men den gamle, elskelige Tante Anna har været hende i Moders Sted. Ethels Formynder, Sagfører Ring, har i Aarenes Løb givet dem en besked, maanedlig Understøttelse, og de tror, at han personlig har lagt disse Penge ud.

I Virkeligheden forholder det sig saaledes, at Ethels Fader, John W. Birk, der er en Fætter til Sagfører Ring, hvert Aar sender 10,000 Kr. til Datteren, men en meget stor Del af disse Beløb gaar i Sagførerens egne Lommer. Han har netop modtaget følgende meget vigtige Brev fra John W. Birk:

„Pas paa Lampen!“

udvandrede for 19 Aar siden, oprettede et Testamente, som er gemt paa et sikkert Sted.«

— Sagfører Ring er straks klar over, at han kan gøre en god Forretning, hvis han gifter sig med Ethel. Han regner med, at baade hun og Tanten er fuldstændig afhængig af hans Naade og Barmhjertighed. Derfor er han sikker paa et godt Udfald, da han begiver sig op til Tante Anna for at fri til den unge Pige.

Men Ethel har ikke fjerneste Sympati for den hovmodige Sagfører, og hun lader ham vide, at hun ikke er til Købs paa Afbetaling. Hun skal nok forsørge sig selv og Tanten uden hans Hjælp. Den uheldige Frier maa derefter trække sig tilbage.

Tante Anna er ulykkelig, navnlig er hun bange for, at Sagfører Ring skal sætte dem ud af Lejligheden. Ethel taber imidlertid ikke Modet. Det lykkes hende at skaffe en lille Lejlighed — og hun er overbevist om, at hun ogsaa skal faa noget at bestille, saa at de ikke

»Kære Fætter!

Herved følger den aarlige Sum, 10,000 Kr., som du bedes anvende til Fordel for min Datter udenfor Ægteskab, Ethel Birk. Maaske bliver det sidste Gang, thi jeg føler, at jeg meget snart vil gaa bort. I saa Fald er Ethel Arving til min store Formue, idet jeg allerede, førend jeg

Mathilde Nielsen
som Sagfører Rings Husholderske.

behøver at lide Nød. Hun ringer til Flyttebureauet »Ekspres« og bestiller to paalidelige Mænd, som kan besørge Flytningen.

De to paalidelige Mænd er vore Venner Fyrtaarnet og Bivognen. Paa Grund af Vejrforandring har de maattet opgive deres Virksomhed paa Skøjtebanen. I Haab om en Tjans er de gaaet op paa Flytteforretningens Kontor, hvor de tilfældigvis modtager Ethel Birks Ordre, som de beslutter at udføre for egen Regning.

De skaffer sig en Flyttevogn og begiver sig til Tante Annas Bolig, hvor de, efter at have præsenteret sig, straks tager fat. Hvorledes Flytningen forløber kan vanskelig beskrives — det maa ses.

Tante Anna raader ikke over saa mange kontante Penge, at hun kan betale de to Flyttemænd, men de er fuldt ud tilfredse, da de faar et gammelt Chatol som Vederlag for Arbejdet. Den gamle Dame er egentlig bedrøvet over at skulle skille sig af med Chatollet, men hun trøster sig med, at det alligevel ikke er til megen Nytte . . . der bliver jo ikke saa megen Plads i den ny Lejlighed.

Fyrtaarnet og Bivognen drager af Sted med Flyttelæset, og paa Vejen til den ny Bolig omsætter de Chatollet i en bedre Frokost.

Under alt dette har Ethel været ude for at skaffe sig en Plads. Hun kommer glædestraalende hjem til Tanten, der endnu opholder sig i den gamle Bolig, og fortæller hende, at hun har faaet Ansættelse paa Systuen i Monsieur Panard's Modemagasin. Tante Anna er henrykt over denne gode Nyhed, men i det samme kommer Postbudet med et Brev, der indeholder følgende betydningsfulde Meddelelse:

»Jeg beklager at maatte meddele Dem, at John W. Birk er afgaaet ved Døden. Før sin Død bad han mig meddele Dem, at hans store Formue skal tilfalde hans Datter uden for Ægteskab, Ethel Birk. Testamentet er gemt i et hemmeligt Rum i det gamle Chatol, som De har lovet at beholde i Deres Eje, og maa ubetinget fremlægges, da Formuen ellers tilfalder hans nærmeste Slægtning, Sagfører Ring.

Ærbødigst,

Dr. James Brown.«

Ethels og Tantens første Tanke gælder Chatollet. De begiver sig straks af Sted til den ny Lejlighed for at faa det nu saa værdifulde, gamle Chatol tilbage. Fyrtaarnet og Bivognen har imidlertid styrket sig ved en bedre Frokost og er nu i Færd med Indflytningen. Medens de er ved at ophænge Billeder og hamrer løs paa Væggen ind til Nabolejligheden, kommer Erik Elmer farende — det er nemlig ham, der bor inde ved Siden af. Han skælder de to ihærdige Bankeaaender ud. Medens Dis-

kussionen er i fuld Gang, kommer Tante Anna og Ethel stormende — og Erik bliver glad overrasket, da han ser, at det er den Skønne fra Skøjtebanen.

Fyrtaarnet og Bivognen forklarer, at de har solgt Chatollet til Marskandiseren Ræve-Jensen paa Jagtvejen. De to Damer begiver sig derefter hen til Marskandiseren, og Erik Elmer, der straks er levende interesseret i Chatollets Hemmelighed, ledsager dem. Marskandiseren giver dem den Meddelelse, at Chatollet allerede er sendt til Auktion i Centralhallen. De styrter hæsblæsende op paa Auktionskontoret, hvor de faar at vide, at det værdifulde Møbel sælges ved Auktion om en Time. — Der er altsaa ikke andet at gøre end at give Møde paa Auktionen og forsøge at købe Chatollet. Der er imidlertid Sandsynlighed for, at det kan gaa op i en temmelig høj Pris, og ingen af dem raader over noget større Beløb. Erik Elmer beslutter at rejse Penge for at hjælpe de to Damer, og han henvender sig derfor til Kunsthandler Silbergluth og tilbyder ham sin store Gruppe »Diktatoren«. Silbergluth skal faa den for 200 Kroner, hvis Handelen kan gaa i Orden med det samme.

Under alt dette har Fyrtaarnet og Bivognen været optaget af Arbejdet med at gøre alt i Orden i den ny Lejlighed. Under Ophængningen af et stort Maleri kommer de til at slaa et stort Hul i Væggen ind til Eriks Atelier og derved sker der et frygteligt Uheld — »Diktatoren« styrter om og gaar i Stumper og Stykker!

De to Flyttemænd gaa ind i Atelieret og tager et Overblik over Situationen. For at raade Bod paa Ødelæggelsen beslutter de at genskabe Kunstværket, og de giver sig trøstigt i Lag med Arbejdet.

Da Erik kommer med Silbergluth, ser han til sin Forfærdelse, at »Dik-

tatoren« er forvandlet til et mærkeligt Monstrum . . . men Kunsthand-
leren er ovenud begejstret. Det er virkelig m o d e r n e Kunst — og han
betænker sig ikke et Øjeblik paa at købe Mesterværket.

— Vi laver
hver sin Figur!

Skorstens-
fejerne holder
Storvask.

Nu har man Kapital nok, og Turen gaar derefter til Auktionslokalet.
Fyrtaarnet tager med for at byde paa Chatollet — men Sagfører Ring er
uheldigvis til Stede ved Auktionen, og da han opdager, at Ethel aabenbart
er stærkt interesseret i at faa Chatollet, giver han et Overbud. Ethel og

hendes Venner kan intet gøre — de maa finde sig i, at Sagføreren gaar
af med Sejren.

Næste Dag afholdes der Krigsraad hjemme hos Erik — man drøfter,
hvorledes man skal faa fat i Chatollets Hemmelighed.

Bivognen udpønser en genial Plan. Han vil trænge ind i Sagføreren
Lejlighed, forklædt som Støvsuger-Mand, og medens han undersøger
Chatollet, skal Fyrtaarnet og Erik sørge for, at han ikke blive forstyrret.
Erik skal tage sig af Sagfører Ring, medens Fyrtaarnet giver sig i Snak
med Husholdersken.

Den snedige Plan bliver iværksat, men mislykkes totalt. De opnaar

„Op med dig! Sagføreren kommer!“

kun, at Sagfører Ring faar Mistanke om, at Chatollet indeholder en eller
anden værdifuld Hemmelighed.

De Sammensvorne taber dog ikke Modet. Fyrtaarnet og Bivognen
forklæder sig som Skorstensfejerne og gør et nyt Forsøg paa at faa fat i
det betydningsfulde Testamente. Denne Gang har de ikke bedre Held
med sig — de maa skyndsomst tage Flugten, da Ring opdager deres
Forehavende.

Den næste Aften skal Sagfører Ring deltage i en Velgørenhedsfest.
Vore Venner er vidende herom, og de beslutter at benytte Lejligheden til
at foretage et Stormangreb paa Chatollet. Ethel skal saa tage med til
Velgørenhedsfesten og holde Ring med Selskab, medens Fyrtaarnet og
Bivognen forsøger at faa fat paa Testamentet. Hun har den paagældende
Dag assisteret som Mannequin ved Monsieur Panard's aarlige Mode-
opvisning, hvor hun har baaret en pragtfuld Kjole. Panard giver hende
ædelmodig Tilladelse til at laane denne Kjole for en Aften, og ved Vel-

gørenhedsfesten opnaar hun straks at tiltrække sig Sagførerens Opmærksomhed.

Medens Ethel bedaarer den forelskede Sagfører, og Erik hemmeligt

— *Køb en
Spaadam fra
Lykkehjulet!*

*Bivognen
belønner „Sher-
lock Holmes“.*

holder Øje med dem for i fornødent Fald at komme hende til Hjælp, begaar Fyrtaarnet og Bivognen Indbrud i Rings Villa for at finde Testamentet. Den gamle Husholderske er heldigvis stokdøv, saa de behøver ikke at befrygte nogen Overrumpling fra den Kant. Fyrtaarnet giver sig

med stor Ihærdighed i Lag med at skille Chatollet for at finde det hemmelige Rum. Bivognen foretrækker at tage sig et Bad i det komfortable Badeværelse og lade Kammeraten gøre Arbejdet.

Sagfører Ring har imidlertid inviteret Ethel paa Champagne, men han synes ikke at have Held i Kærlighed — og han er heller ikke heldig, da han trækker en Spaadam i »Lykkehjulet«. Han beslutter derfor at bryde op, men da Ethel forsøger at faa ham til at blive, optræder han saa tølperagtigt, at det ender med en komplet Skandale. Ethel og Erik skynder sig af Sted for at advare deres Venner, Fyrtaarnet og Bivognen, men Ring naar hjem, før de to Amatørtyve kan komme i Sikkerhed. Han tilkalder Politiet, og da Betjentene stormer ind, finder de ham i vildt Slagsmaal med Bivognen, der er iført Badekaabe. Betjentene tror, at det er Sagføreren, der er Tyven, og trods hans energiske Protester bliver han anholdt.

Fyrtaarnet og Bivognen finder det derefter raadeligt at tage Flugten — men bliver kort efter paagrebet og ført til Stationen, hvor Ethel og Erik ogsaa indfinder sig. Hvad der videre sker, skal vi ikke røbe, vi vil blot nøjes med at antyde, at den pengegridske Sagfører til sidst bliver ramt af Nemesis — og at Ethel omsider paa en højst uventet Maade kommer i Besiddelse af Testamentet.

Og til allersidst er der et lykkeligt Par, der holder Bryllup!

Den store Parade

OM KORT TID faar Metro-Goldwyn-Mayer-Filmen »Den store Parade« Premiere herhjemme — en Begivenhed, der maa imødeses med den allerstørste Forventning af alle filmsinteresserede.

»Den store Parade« har faaet en enestaaende Succes, hvor saa end den er blevet opført. Den formaaede at fylde det mægtige Astorteater i New York Maaned efter Maaned. I Paris, Berlin, Stockholm og Oslo er den ligeledes blevet en overvældende Succes.

Det er ikke en Film, der er skrevet for en enkelt Nation, skønt den omhandler Amerikanernes Indsats i Verdenskrigen. Den er helt igennem saa almenmenneskelig, at den ikke kan andet end gribe og betage, i hvilket Land den saa end bliver fremvist. Det pragtfulde Filmsværk taler sit stumme Sprog om al den menneskelige Elenighed, der følger i Krigens Spor.

Vi gengiver her enkelte amerikanske Presseudtalelser:

New York Daily Mirror:

»Den store Parade« — er den mest menneskelige, den mest storslaaede Krigsfilm, der nogen Sinde er gledet over det hvide Lærred. Den giver os ikke et ensidigt Billede af Krigens Rædsler — tværtimod, den vrimler af muntre Optrin. Selv indenfor Maskingeværernes Rækkevidde har den uforlignelige Tommy ikke mistet Humøret . . . han gaar i Døden med et Smil paa Læben.

Og der er nogle aldeles henrivende Kærlighedsscener mellem den lille, franske Bondepige Melisande og Filmens Helt, den amerikanske Soldat Jim Ap-

person. Men Idyllen afbrydes brat, da Soldaterne udkommanderes til Fronten. De unge elskende maa skilles, og Jim faar sin Ilddaab under Kanonernes Rasen.

Hvem glemmer nogen Sinde de gripende Scener, da Jim trødser Maskingeværernes Kugleregn for at komme sin Kammerat til Hjælp — og da han endelig naar hen til ham, finder han ham som Lig.

Dette imponerende Værk betegner i Virkeligheden en Epoke i Filmens Historie. Forfatter, Iscenesætter og Skuespillere har hver for sig ydet det sublime — har skabt et Værk, der vil leve lige saa længe, som Mindet om Verdenskrigen lever i Menneskets Erindring.

New York Evening Post:

Til Premiøren paa Metro-Goldwyn-Mayers nye Storfilm, der fandt Sted i Gaar Aftes paa Astor Theatre, var alt, hvad New York ejer af Navn og Rigdom, forsamlet — hele dette elegante Selskab, der møder frem ved enhver stor Teaterbegivenhed.

Der siges tit — med Rette eller Urette — at et udpræget »Première«-Publikum er det mest overfladiske Teaterpublikum, der eksisterer. Størstedelen kommer ikke saa meget for at se, som for at blive set, og Damerne er mere interesserede i hverandres Toiletter end i det, der foregaar paa Scenen.

Der var da ogsaa den sædvanlige Udfoldelse af Toilettepragt i Astor Theatre i Gaar Aftes, men for en Gangs Skyld formaaede selve Forestillingen helt at fange Tilskuernes Interesse.

Renee Adoree
og John Gilbert

Scenebilleder fra »Den store Parade«

Filmen kunde ikke undgaa at gøre Indtryk selv paa den mest overfladiske blandt Tilskuerne, og under de sidste Akter herskede der næsten aandeløs Tavshed i Teatret.

Mange fik i Gaar Aftes det første Indblik i, hvad Verdenskrigen virkelig var, da de saa den uendelige Række af Ungdom, der muntert syngende drog mod Krigsskuepladsen, hvor mange af dem faa Timer senere laa saarede og blødende, ramt af de fjendtlige Kugler. Disse Billeder talte deres tavse Sprog om Krigens usigelige Rædsel og Gru.

New York Herald-Tribune:

»Den store Parade« er maaske den skønneste Film, der endnu er optaget. Det er en Række Billeder, der hver for sig er saa pragtfulde, at man hvert Øjeblik fristes til at bryde ud i Bifald.

Hovedrollen spilles af John Gilbert. Den unge Jim Apperson er Søn af en rig Fabrikant, der betragter Jim som fuldstændig uduelig, fordi han ikke interesserer sig for hans Fabrik. Jim, der hidtil ikke har udrettet noget som helst alvorligt Arbejde, gribes af den almindelige Krigsbegejstring, da Amerika indrulleres i de krigsførendes Rækker. Han melder sig som frivillig, og vi følger den unge Mand til Fronten.

Der er intet som helst »helteagtigt« over Jim — i hvert Tilfælde ikke mere, end der var over de Tusinder af unge, der frivillig drog over til Krigsskuepladsens Rædsler. Men netop fordi denne Skikkelse er saa almenmenneskelig, fri for al Sentimentalitet og forloren Patriotisme, virker den saa overbevisende og gribende.

Der er en indtagende Kærlighedshistorie indflettet i Filmen, og dennes mest betagende Scener udspilles mellem de to unge elskende, da Soldaterne faar Ordre til at afgaa til Fronten. Denne Afskedsscene vil for evigt staa prentet i alles Erindring.

Det er et forslidt Udtryk at benytte om King Vidor, at han i denne Film har overgaaet sig selv, men jeg kan i Øjeblikket ikke finde noget bedre. Med »Den store Parade« har den dygtige Instruktør for stedse indskrevet sit Navn i Filmens Historie.

Baltimore Sun:

»Den store Parade« er den bedste Film, der nogen Sinde er fremvist. Den overgaar endog »En Nations Fødsel« — dette monumentale Filmsværk, som hidtil har staaet uovertruffet i Filmens Historie.

Det var en ren Oplevelse at overvære Premiøren paa Astor Theatre i Gaar Aftes. Tilskuerne sad grebne og betagne og fulgte Forestillingen med aandeløs Spænding. Da det sidste Billede var gledet hen over det hvide Lærred, herskede der et Øjeblik fuldstændig Tavshed i det mægtige Rum, men saa brød der en Bifaldsstorm løs, som jeg aldrig har hørt Mage til.

Harrison's Reports:

Kun faa Gange i Livet bliver man stillet overfor en Oplevelse, der gør saa dybt et Indtryk paa én, at man finder det næsten umuligt at beskrive det. Der vækkes Følelser og Tanker, som det er vanskeligt at finde Udtryk for.

En saadan Oplevelse havde jeg i Gaar Aftes, da jeg overværede Premiøren paa »Den store Parade«.

Hvad er »Den store Parade«? — Nogle Billeder fra Verdenskrigen, hvori der er indflettet en henrivende lille Kærlighedshistorie. Det er det hele — og dog, det er saa uendelig meget. Denne Film kan ikke beskrives, den maa ses. De, som haardnakket nægter at henregne Filmen under Begrebet Kunst, bør se dette Værk, og jeg nærer ikke ringeste Tvivl om, at de vil bryde ud i Begejstring og Beundring.

Scenebilleder fra »Den store Parade«

Den største Sukees

i Filmens Historie.

DEN STORE PARADE

I HOVEDROLLERNE:

JOHN GILBERT
RENEE ADOREE

Filmen, som fik Photoplays Guldmedaille.

18 Maaneder paa Broadway.

En mægtig Sukces

i Paris, Berlin, London, Stockholm, Oslo.

Naar

TIMES skriver: Overstiger alle Forventninger.

N. Y. WORLD: Den bedste Film, som nogen Sinde er frembragt.

DAILY NEWS: Det er en Film for Filmbeundrere — for dem, som kræver Kunst — for dem, som hader Film — for gamle og unge.

N. Y. AMERICAN: Der er aldrig frembragt bedre Film, og det er tvivlsomt, om dette Metro-Goldwyn-Mesterværk nogen Sinde bliver overgaaet,

da kan vi kun tilføje: Se den, naar den faar Premiere her i Teatret!

Film-Kurier

DIE LUSTIGEN VAGABUNDEN

MIT

PAT UND PATACHON

ILLUSTRIERTER FILM-KURIER

DIE LUSTIGEN VAGABUNDEN

Eine Geschichte
von junger Liebe und alten Sachen

★

In der Hauptrolle:

Pat und Patachon

★

Regie: Urban Gad

VERLEIH FÜR GANZ DEUTSCHLAND:

BAYERISCHE FILM G. M. B. H.

IM EMELKA-KONZERN

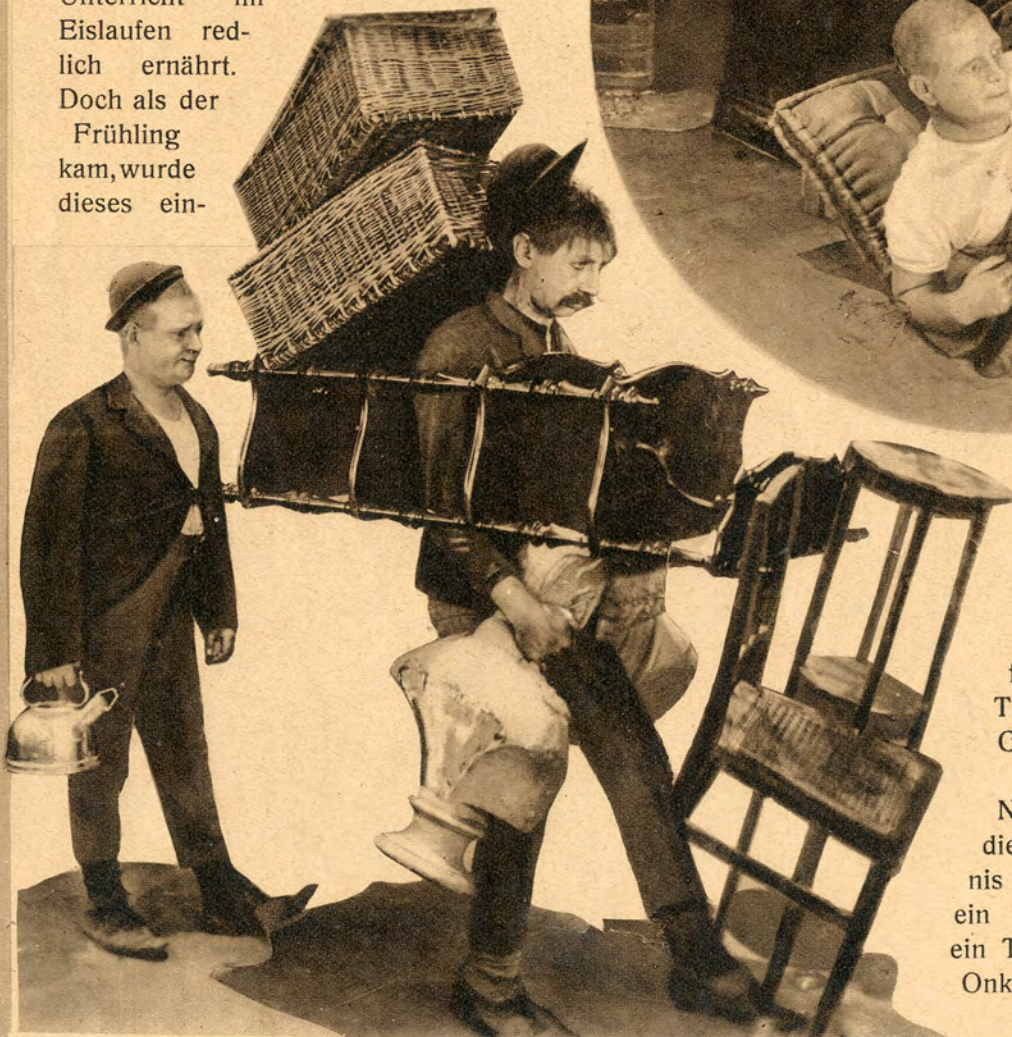
MÜNCHEN / BERLIN / HAMBURG / LEIPZIG / Breslau / DÜSSELDORF / FRANKFURT A.M.

träglische Geschäft zu Wasser. Vergeblich sahen sie sich nach einer anderen Beschäftigung um, bis der Zufall ihnen eine Zeitung in die Hände spielte. In dieser Zeitung wurden in einer Annonce von einer Transportfirma zwei tüchtige Ziehleute gesucht. Als Pat und Patachon sich meldeten, mußten sie zu ihrem Leidwesen erfahren, daß die Zeitung aus dem vorigen Jahrhundert stammte, und daß natürlich keine Stellung frei

Pat und Patachon hatten sich im Winter mit dem Verleih von Schlittschuhen und Unterricht im Eislaufen redlich ernährt. Doch als der Frühling kam, wurde dieses ein-

war. Trotzdem gelingt es ihnen durch einen Zufall, als Ziehleute einen Möbelttransport der jungen Eva Alberts zu bekommen. Und sie verlieren auch ihren frohen Mut nicht, als Evas Tante ihnen statt des baren Geldes einen alten Schrank als Bezahlung anbietet. Niemand wußte, daß mit diesem Schrank ein Geheimnis war. Er enthielt nämlich ein Geheimfach, in dem sich ein Testament befand, das der Onkel Evas, der vor langen

Jahren ausgewandert war, zugunsten seiner Nichte gemacht hatte. Und gerade als der Schrank weg war, traf von einem Notar die Nachricht ein, daß dieser Onkel gestorben war. Nun hieß es, den Schrank wieder zu besorgen. Doch der war längst verkauft, und nun begann eine wilde Jagd nach dem Schrank, der sich bereits im Auktionshaus befand. Einen Bundesgenossen hatte Eva in dem jungen Maler Erich Elmer, der sich in Eva auf der Eisbahn verliebt hatte und froh war, ihr zu helfen, gefunden.

Doch als die beiden ihre Barschaft zusammen-

menzählten, stellte es sich
heraus, daß sie nur 250
Mark zusammen hat-
ten, und es erschien

fraglich, ob sie für diesen Preis den Schrank zurück-
kaufen konn-

ten. Beinahe wäre es ihnen
geglückt. Doch der
Vormund Evas, Rechts-
anwalt Ring, der sich von
seinem schönen Mündel früher schon
einmal einen Korb geholt hatte,
ersteigerte den Schrank,

nur damit
ihn das junge
Mädchen
nicht be-
kommt. Auch
er wußte
nichts davon,
welche Kost-
barkeit der
Schrank in
seinem In-
nern birgt.
Pat und Pata-
chon ver-
suchten nun
auf verschie-
dene Weise
in die Woh-
nung des
Rechtsan-
walts Zutritt
zu bekom-
men, um das
Geheimfach
ausfindig zu
machen,
doch wurden
sie immer
dabei ge-
stört. End-
lich an einem

Abend, an dem der Rechtsanwalt einem Wohl-
tätigkeitsfest beiwohnte, verständigten sie Eva davon
und baten sie, gleichfalls dieses Fest zu besuchen
und so lange wie möglich den Rechtsanwalt auf diesem
Fest zu halten. Dann versuchten Pat und Patachon als
Amateur - Verbrecher ihr Glück, sie gelangten auch

unbehelligt in
das Wohnzim-
mer. Doch der
ungewohnte
Luxus bewog
Patachon, erst
ein Bad zu
nehmen, so daß
Pat allein mit
dem Schrank
fertig werden
mußte.

Auf dem Ball
war es zwischen
Eva und dem
Rechtsanwalt
zu einem Zer-
würfnis gekom-
men, und der
Rechtsanwalt
hatte vorzeitig
den Ball ver-
lassen. So kam

es, daß er seine Wohnung betrat, ehe noch die beiden lustigen Vagabunden ihren Plan ausgeführt hatten. Auf die Hilferufe des Rechtsanwalts kam die Polizei herbei. Sie hielt allerdings den kleinen Patachon, der sich in einem Bademantel präsentierte, für den Hausherrn und verhaftete den Rechtsanwalt, der bei Betretendes Zimmers das Geheimfach und das Testament entdeckt und in Sicherheit gebracht hatte. Natürlich stellte sich auf der Wache bald heraus, daß die Polizei den Falschen gefaßt hatte. Und als jetzt von einer nachfolgenden Patrouille Pat und Patachon entdeckt wurden, wäre es ihnen beiden übel ergangen, wenn nicht Eva mit ihrem Bräutigam gleichfalls auf der

Polizei erschienen wären. So gelangte endlich das Testament in die richtigen Hände, und Rechtsanwalt Ring muß, in dem Verdacht, das Testament beiseite schaffen zu wollen, im Gefängnis büßen, während Eva mit ihrem geliebten Bildhauer ein Paar wurden.

